"Danskeren",

Et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Dansteren" udgaar hver Tirsdag og Fredag

Pris pr. Aargang.
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00

Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring og andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen.

Alle Bidrag til „Dansteren"'s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseret:
A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Entered at Blair Postoffice as second class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Modtagelsen bedes man klage til det stedlige Postvæsen. Skulde det ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"'s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes De altid omtale, at De saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Past. H. M. Hansen har opsagt sit Kald, Menigheden i Omaha, Nebr., og taget imod Kald fra vor Menighed i, Sleepy Eye, Minn.

Den skandinaviske Befolkning i Minnesota er ifl. Folketællingen i 1910 som følger: 122,511 Svenskere (115,475 i 1900), 105,285 Nordmænd (104,895 i 1900) og 16,130 Danske (16,298 i 1900). Der var altsaa færre Danske i Minnesota, i 1910 end ti Aar tidligere. I Storbyerne er deres Tal dog forøget, — i Minneapolis 2,025 mod 1,473 i 1900, og i St. Paul 1,410 mod 1,205 i 1900. Disse Tal indbefatter dog kun de indvandrede og ikke deres Børn.

Den svenske Regering fremsatte forleden i Rigsdagen et Forslag, ifølge hvilket der skulde holdes Landstingsvalg om Søndagen. Forslaget mødte en skarp Protest fra Rigsdagsmand Cornelius Olsson. Han sagde bl. a.: „Kristendommen, vor kristne Lære, **vor kristne Religion** støtter sig helt og holdent til Bibelen, Guds Bud **og Befalinger**, som indeholdes i Bibelen. Nu staar der i Guds Lovs **tredie Bud: „Kom Hviledagen i Hu, at du helliger den!"** Naar vi da ved, at hellige betyder at frakille, afsondre, saa stemmer Regeringens Forslag ikke med Bibelen og den kristne Lære."

Der forhandles fremdeles om „Kirkelig Samler". Vi kan naturligvis ikke holde vore Læsere fuldt ud underrettede om denne Forhandlings Gang. Denne Gang skal vi meddele lidt af, hvad Bladets Redaktør Past. H. C. Strandskov skriver under Overskriften „Mit Ideal". Først siger han: „Jeg er overbevist om, at vi nu mere end nogen Sinde før har Brug for et Kirkeblad i Den Danske Kirke," Sit Ideal udtaler han saa i sammentrængt Form saaledes: „Indholdet planlægges i Afdelinger med faststaaende Overskrifter. 1) Opbyggelige Stykker. 2) Oplysende Stykker. Her kan rolig saglig Forhandling ogsaa komme ind. 3) Fra vort Samfund. 4) fra andre Samfund i Amerika. Her skal særlig tænkes paa Den Forenede Danske Kirke og de andre nordiske Lutherske Kirker. 5) Fra Moderkirken i Danmark og andre Kirker i Europa. 6) Fra Missionen imellem Hedningerne. 7) Bogannmeldelser, Kvitteringer, Bekendtgørelser, Avertissementer osv." Bladet maa udvides betydeligt for at kunne give Plads til saadant Indhold, mener Redaktøren.

Vi skal ikke kritisere, men ønske „Den danske Kirke" Held til at faa et rigtig godt Kirkeblad. Men mærke sig bør man, at det er ulige lettere at lave Rammen, end det er at fylde den.

Politik — Folkestyre.

Det er ulige lettere at gøre Udkast til et politisk System, end det er at gennemføre det.

Sikken et politisk Røre der er her i Landet for Tiden, og det vil ikke blive mindre, før Præsidentvalget og de Tusinder andre Valg i Efteraaret bliver overstaaet.

Men — det er da ogsaa selvindlysende, at det ikke kan være nogen let Sag at styre de mange Millioner Mennesker.

Og tænk saa — den brogede Mangfoldighed, der udgør den amerikanske Nation — hvide, røde, sorte, gule og andre Race- Nationale- eller Standsforskelligheder!

Politik — jo, Ordet stammer simpelthen fra det græske Ord for By (Polis), altsaa Læren om og Besatning med at styre By og Land.

Det er en let Sag at vrisse med Næsen eller at give et Skuldertræk **ad Politik, at sige, den er fordærvet**, ja endog at paavise Fejl og Mangler ved den. Men kan vi komme bort fra Politik?

Skaf os da en sund og god Politik, et Bystyre, et Landsstyre, der ikke er behæftet med Fejl og Mangler!

Det er jo det, der har været gjort Forsøg paa, saa længe der har været By og Folk, overhovedet Menneskesamfundet at styre, og hvem tør paastaa, at Forsøgene ikke for en stor Del har været ærlige!

Og saa — modsat — har der ikke til enhver Tid været korrupte Politikere og Mænd, der meldte sig som duelige og skikkede til at forvalte de høje Embeder, men som saa alligevel ikke duede dertil.

Jo, jo, vi er midt oppe i det, og vi kommer ikke ud af det ved saadan at finde Fejl og Mangler baade her og der og alle Vegne. Vi er ligefrem nødt til at have med disse Ting at gøre.

Politik er ikke blot et nødvendigt Onde. Den hører med til selveste Menneskesamfundet. Dersom dette og Individerne, der udgør det, var fuldkomne, saa blev Politikken det ogsaa.

— — —

For nu at blive hjemme, ved Forholdene i vort eget Land — det stod engang under fremmed Herskab, og de styrende fandtes da at være for egennyttige Herskere.

Saa lod Gud det under „Fader" Washingtons Ledelse lykkes at opnaa Uafhængighed og Selvstændighed, og med Selvstændigheden fulgte med Nødvendighed Selvstyre.

Da det saa senere saa ud næsten som Selvstyret skulde gaa overstyr — da man endog praktiserede og vilde havde Retten for enkelte Mennesker til at eje og bruge andre Mennesker som Slaver, da var det egentlig, at Folkestyret for Alvor begyndte at gøre sig gældende.

Det var „Fader Abraham" (Lincoln), der fremsatte den Grundsætning for Folkestyre, der er bleven saa bekendt: „Regering af Folket, for Folket og ved Folket."

„For Folket" — det kan man forholdsvis snart blive enige om. Hvor mange Regenter har ikke raabt paa det!

„Af Folket" — det gaar det ogsaa nogenlunde med. Baade Konge og Kejser kan jo beraabe sig paa at være af Folket.

Var det ikke Folket i Norge, der valgte den danske Prins Carl til at **være Kong Haakon!**

Jo, saa langt gaar det; men det er Leddet „ved Folket", det for Alvor kniber med at faa gennemført.

Lad os her gøre den Bemærkning, at Gud har aldrig i sit Ord foreskrevet en vis Form for Regering eller Statsstyre. Lovgivningen ved Moses havde intet om Konge- eller Kejserdømme. Kongedømmet indførtes siden i Israel med Guds Tilladelse, men ikke efter hans Befaling. Apostelen Paulus skriver til **de Kristne i det romerske Kejserrige.** „Der er ikke Øvrighed uden af **Gud."**

Folkestyret har saaledes lige saa god Hjemmel i Guds Ord som nogen anden Form af Statsstyrelse.

Men det gælder saa om at faa det virkeliggjort, gennemført, og det er jo det, vi forsøger paa i dette Land.

Det er det, de mange Valg stiler hen imod. Vi har i lange Tider haft almindelig Valgret, Ret for Folket til at vælge Repræsentanter til at fylde de mange Embeder i Samfundet.

Men snue og egennyttige Politikere har vidst at manipulere saaledes, at de nominerede Kandidater og siden gjorde alt i deres Magt for ogsaa at faa deres Mænd valgt.

Det er alt dette politiske Maskineri, der ikke alene skal overflødiggøres, men umuliggøres ved Primærvalg, hvorigennem der nomineres Kandidater til de høje Embeder i Stat og Nation.

Der har ogsaa været udpeget Mangler ved Primærvalg, men hvad der end kan siges imod disse, saa er de et Skridt i Retning af at virkeliggøre Folkestyre.

Men lad os sluttelig sige, at det virksomste Middel til Folkestyrets Virkeliggørelse er og bliver, at de enkelte Mennesker, som et Folk bestaar af, hver for sig kommer under **Selvstyre.**

Visselig gælder det ogsaa forVælgerne om Oplysning i de Sager, de skal være med at bestemme om, men at enhver styrer sig selv efter Guds Lov — det er og bliver det virksomste Middel til Folkestyrets Virkeliggørelse.

„Elsk din Næste som dig selv". Naar denne Grundsætning følges, saa styres der for Folket og saa er Folket skikket til at styre.

Men det er just her, Kampen bestandig vil blive staaende — imod Egennytten hos Politikere og hvem som helst andre.

Om vore Missioner.

Det 16. Aarsmøde nærmere sig nu med raske Skridt. Samfundets Regnskabsaar afsluttes den 1. Juni. Til den Tid skulde gerne alle vore Kasser balancere. Ved den Tid disse Linier læses er der kun halvanden Maaned igen.

Kassernes Tilstand er for nærværende saaledes:

Japanmissionen behøver endnu (til Ophold for vore Missionærer) til 1. Juni $700.

Indianermissionen tiltrænger $200.

Utahmissionen mangler endnu **$300.**

Indremissionen omkring $600.

Som Vennerne vil se, er det nærmest Japanmissionen og Indremissionen, der trænger til mest. Indianermissionen vil nok ganske naturligt faa, hvad den trænger til uden ekstra Offervillighed. Utahmissionen ligesaa, saafremt vore Kvindeforeninger nu slaar til Lyd for den Sag.

Det vil de nok gøre snarest muligt.

Det er altsaa Japan- og Indremissionen, der paakræver ekstra Offervillighed.

Det, der særlig gør, at Indremissionen trænger til en Sum af $600 endnu, er Kravet fra Immigrantmissionen. Til den Mission ydes der aarlig af Samfundets Missionskasse $675. $480 til vor Missionærinde i New York; $120 til Immigrantmissionen i Boston, Mass. Omkring $75 medgaar til Blade og Traktater.

Haaber, at Samfundets otte Kredse ogsaa i Aar yder deres sædvanlige Bidrag til denne Mission. Regelen har været $50 fra hver af følgende Kredse: Wis. Kreds, Iowa Kreds; Minn. Kreds; Nebr. Kreds. Og $25 fra hver af de mindre Kredse: Atlantic Kreds, Ill. Kreds, Nord Dak. Kreds og Pacific **Kreds.**

Kredsstyrelserne vil nok venligst skænke denne Sag Opmærksomhed.

Kære Samfundsvenner, send straks, naar I har læst dette Stykke, en Gave til Samfundets Missionskasse.

Men saa vor velsignede Japanmission. Ja, jeg synes, at Stillingen **blot behøver** at antydes, at saadant et Beløb af $700 tiltrænges endnu førend Aarsmødet — saa vil Hedningemissionens Venner ud over hele Samfundslinien straks sende en god Gave til denne Mission.

Den Besegling, Herren har sat paa vor Japanmission, bør være os Opmuntring nok og Tilskyndelse til med Hjerteglæde at give rundhaandede Gaver til den herligeGerning.

Venner! lad vore Gaver til Indre- og Japanmissionen straks gøre Følgeskab til Samfundets Kasserer.

Hermed en Hilsen gennem følgende skønne og bevingede Ord af Helligaanden ved Paulus:

„Gud er mægtig til at lade al Naade rigelig tilflyde eder, at I i alting altid kunne have til fuld Tilfredshed, og have rigelig til al god Gerning" (2 Kor. 9, 8).

I broderlig Ærbødighed

G. B. Christiansen.

Brev fra Japan.

Nr. 39.

Sidste Stykke om Imai.

Søndag Eftermiddag efter Begravelsesgudstjenesten var vi alle trætte, saa der var kun faa til Aftengudstjenesten; der blev ikke holdt nogen Prædiken, men tre, fire af os gav Ord til nogle af de dybe Følelser, der fyldte os.

Lørdag Eftermiddag paa Vejen fra Hospitalet sagde Kameyama til mig: „Vi har vistnok lært nu, hvor godt vi bør passe paa vore Legemer, en veludviklet Aand uden Legeme til Redskab vil ikke hjælpe os stort; hellere have nogle „Huller" i Kundskaben og saa en god Krop, saa vi dog kan prædike det, vi ved. Vi er nu bleven enige om, at vi vil paatage os Imais Arbejde sammen med vort eget, saa vidt **vi kan."**

Denne Udtalelse dvælede jeg lidt ved (Kameyama var der ikke selv), idet jeg roste Aanden, men forkastede Tanken i den: vi har hvert vort eget Arbejde, kan vi udføre det nogenlunde, saa gør vi det godt, andres kan vi ikke gøre uden for saa vidt, at det forud var Guds Plan med dem og os, at vi skulde fortsætte, hvad de begyndte.

Imai's Arbejde er nu færdigt undtagen den Indflydelse, som vore dejlige Minder om ham vil vedblive at udøve over os. Han vil saaledes mane os til at mindes Legemet og dets Krav, men han vil ogsaa mane os til at bruge den Tid, kort eller lang, som Gud giver os, saa at vi kan gaa Døden i Møde uden Bebrejdelser for spildte eller misanvendte Kræfter og med den Frimodighed, som han havde.

Miura talte i samme Retning. Han fortalte om det dybe Indtryk, som Stedmoderen havde faaet ved at være Vidne til Sønnens sejrrige Hjemgang, og om Muto (som heller ikke var der): det var Imai, der havde faaet ham ind i Skolen, næsten som om han havde en Forudfølelse af, at han kunde trænge til ham som Stedfortræder.

Kameyama fortalte i Kurume om et Bønmøde nogen Tid efter, at Imais' Fader var død. Da havde Imai med Taarer strømmende ned ad Kinderne (han var ellers en rolig, meget beheriket Natur, der ikke lod sig rive ud af sin Ligevægt) bedt dem om endelig ikke at hvile, før de havde faaet deres Forældre med paa Himmelvejen; det kunde let blive for sent; han vilde saa inderlig gerne have haft nogen mere Vished om sin egen Fader. Kameyama sagde, at det var et af de uudsletteligste Indtryk, han havde faaet; men han sagde ikke, at det havde baaret denFrugt, at han ikke havde hvilet, før han fik sin egen Moder med sig.

Tsuboike, den ældre, omtalte det samme; men han sagde heller ikke, at i hans Tilfælde var baade Fa'r og Mo'r, en Broder og en Søster bleven vundne for Herren. Derimod fortalte han, at han havde faaet et Brev fra Imai for en halv Snes Dage siden, hvori denne skrev, at han følte sig reven af en næsten uimodstaaelig Trang til at faa fri i Skolen et Par Dage og rejse hjem til Kurume for endnu en Gang at tale med Stedmoderen. „Jeg føler", havde han videre skreven, „at jeg ikke her kan gøre noget for hende; jeg har tænkt paa at faa hende herned; I, som er i Kurume, I maa huske hende, hjælp mig at bede for hende, og tal med hende i mit Sted, at hun dog maa blive frelst."

I Gaar havde vi Mindemøde i Seminariet for ham. Det var Kawase; en Student fra Fukuoka var den, der holdt Mindetalen. Af den skal jeg meddele ganske enkelte Træk.

„Mit første Møde med Imai var i Forfjor, da jeg for første Gang kom til Kurume paa Vej hjem til Fukuoka. Da kom der en lille kraftig, broncefarvet Soldat ind til Gudstjenesten; „en prægtig Mand" tænkte jeg; da jeg saa hørte, at han skulde herned til os undrede det mig ikke; han egner sig godt til det. (Kawase var som Unggut med selveste Togo i Søslaget ved Tsushima; han udmærkede sig saadan, at han fik baade Saar, Medallie og Ophøjelse i 7. Rangklasse, første Skridt til at blive adelig, saa han har naturligvis **et aabent Øje** for det mandige).

„Efter at han havde været her en Tid, talte jeg en Dag med Takahashi (den anden Student fraAmerikanernes Mission) om, hvem der vel vilde blive Lederen i den lutherske Kirke, og vi var straks enige om, at det ikke kunde blive nogen anden end Imai; han havde alle **Betingelser for det.**

„Jeg har ogsaa hørt, at Presbyterianerpræsten Atimoto, der i Fjor underviste os noget, har sagt, at at det var sjælden at finde en saa dygtig ung Mand i en Præsteskole her i Japan.

Saa omtalte han nogle af de Elementer, der gjorde ham til, hvad han var. Foruden Mandighed,Medlidenhed, Bestandighed i Bøn, Kærlighed til Bibelen der allerede har været omtalt, nævnte han især to Ting: „Hans store Evner; han kunde gennemlæse en Bog i en forbavsende kort Tid, og endda havde han et klart Begreb om, hvad han havde læst, men med disse Evner var der den dybeste Ydmyghed; aldrig har jeg hørt ham prale eller prøve at vise sig, og aldrig har jeg set ham stødt eller fornærmet, skønt vi er jo ikke altid saa nøjeregnende her med, hvad vi siger til hverandre.

Da jeg for nogen Tid siden skulde prædike, og syntes, at jeg næsten ikke kunde, da var det Imai, der i **al Stilhed** samlede de andre Studenter, og efter hans Opfordring bad de alle for mig. Da jeg skulde paa Talerstolen, hviskede han til **mig," vær ved godt Mod, jeg skal nok bede!"**

Jeg tror ikke, at jeg nogen Sinde vil gaa paa nogen Talerstol uden **at mindes disse Ord**, og jeg er **sikker paa, at han** ogsaa nu som frigjort Aand vil bede for mig."

Pastor Takimoto talte ogsaa (om Udødelighedshaabet), og jeg talte lidt ud fra en Sammenstilling af Rom. 14, 7. 8. og Lukas 12, 35; men jeg har allerede skreven nok.

Nok, tænker jeg, til at vise, hvad vi har tabt, men nok ogsaa til i noget Maal at vise, hvad vi har vundet ved at have Imai iblandt os lidt mere end et Aar.

Skulde jeg selv prøve at betegne ham, saa ved jeg intet bedre, end hvad Dr. Brown sagde om ham, da jeg nogle Dage efter, at han var kommen her, spurgte ham, hvordan det gik med den nye Elev i de Klasser, han havde med ham: „Aa, han sidder der med sit dejlige, vindende Smil!" svarede han.

Ja, dette dejlige vindende Smil der var noget af det selv efter Døden; nu ser vi det ikke tiere, men vi vil alle mindes det og takke Gud for det. Og saa vil vi takke, fordi vi nu fra Kurume Menighed har den tredie Repræsentant histoppe.

Han var af høj Familie, der tidligere havde været velstaaende, men som havde tabt alt; Moderen var afhængig i høj Grad af hans Hjælp, og han strakte sig saa langt, han kunde, rimeligvis alt for langt. Hende har vi endnu hos os. Hvad vilde Imai, at vi skulde gøre for **hende? Vi maatte jo selvfølgelig** betale alle Bekostninger ved Hospital og Begravelse, det løb op til ca. 30 **Dollars.**

Maa Herren rejse en Skare unge Mænd op herude med Imais' Aand, da skal vi se Fremgang i Arbejdet. Venner, bed for os og med os, at det maa lykkes.

Med hjertelig Hilsen.

Eders Repræsentant.

J. M. Th. Winther.

Danskeren" udgaar to Gange om Ugen og koster $1.50 per Aargang Prøvenummer sendes frit paa forlangende.

Af Skitsebogen

(Af X.)

Der er saavist ingen Mangel paa Vers til Fædrelandet. Hosstaaende danske Fædrelandssang gør ikkeFordring paa at være noget usamindeligt — eller jo, det gør den alligevel. Den er utvivlsomt eneste i sit Slags derved, at den (saa bagvendt det end lyder) er overført fra Tysk.

Den unge Ørn forlmaar sit Hjem
Naar Vingen kan ham bære:
Saaledes drog mod Vesterland
De unge, danske Hære.
Og har end Vind og Vove os
Med haarde Kast omdrevne,
Hvad gør vel det? I Hjertet er
Vi ærligt danske blevne.

Vel maatte vi et andet Sprog
Vort Sind, vor Mund tilvænne
Og for vort skønne Modersmaal
En fremmed Tunge kende:
Men om vi end i Dagens Løb
Maa Engelsk tale, skrive,
Vort milde, varme Hjertesprog
Vil Dansk dog altid blive.

I, Brødre, som derhjemme blev,
Kald ej troløs vor Færden!
Vi har dog Danmarks Hædersnavn
Ud i den vide Verden.
Mens I beholdt den bedre Del
Derhjemme hos de kære,
Vi søgte her et andet Hjem,
Men vil dog danske være.

O, skønne, gamle Fædreland,
Du Hjemland uden Lige!
Du sendte os i Verden ud,
At vi i fjerne Rige
Med Stolthed skulde glædes ved
Vort danske Navn at bære
Og plante i vort nye Hjem
Dit Navn, dit Ry, din Ære.

— — —

Men som hin Luftens Kongefugl
Ej glemmer Barndomsreden,
Men svæver tidt i højen blaa
Henover Barndomsreden:
Saaledes gaar det, Fædreland!
Vel og med dine Drenge —
Paa Mindets Vinger Tankerne
Vil over Hjemmet hænge.

* * *

Med lange Mellemrum forekommer i kongelige Kredse et Menneske, der duer til noget. Til disse enkelte

VOTE FOR
FRANKLIN C. HAMER
Republican Candidate for
State Treasurer
Mr. Hamer is a native of Nebraska and a graduate of the State University. He has had twenty years experience at farming and investment banking.

Alle danske Folk i America bør abonnere paa

Farm Journal

fordi det er et Blad, De kan stole paa, enten De taler Engelsk eller ikke.

For deres Børn bør De holde det bedste Landbrugsblad i Amerika. "Farm Journal" vil lære deres Børn det engelske Sprog og ved Siden deraf amerikansk Landbrugsskole og Husholdning.

"Farm Journal" har over 750,000 Abonnenter, mere end noget andet Landbrugsblad. Det garanterer alle sine Advertissementer. Hvis De taber Penge ved at købe Varer hos dem, der averterer i Bladet, vil Bladets Udgivere erstatte Dem Tabet. Spørg deres Bank eller paa Postkontoret, om De kan stole paa "Farm Journal"!

"Farm Journal" koster kun en Dollar for fem Aar, eller halvanden Dollar for ti Aar. Send os Navn og Adresse med Pengene. Hvis De nogensinde finder, at De ikke er tilfreds med Bladet, saa vil vi betale Dem tilbage det Beløb, som staar igen, naarsomhelst De spør om det.

Farm Journal

281 N. Clifton Str., Philadelphia, Pa.